

תרגום ו' לשנת
תקצ"א

י"טו' תמוז ה'תקצ"א פ"ב (3)

בשם הבע"ל שם טוב י"ד לא תשנא את
 אחיד כו' ואתהבך לרצך כמוך אני
 ה' (ויקרא ט, יז-יח), אם איזה אדם מעיק
 לך ומזיקך לא תשנא אותו שתדמה
 שהוא עושה לך רעה, רק ואתהבך לרצך
 כמוך, כי אני ה' המהיה כל היות וכל
 הסבות, ורצך אינו כי אם פגרון ביד
 החוצב בו. כי באמת אין שום כח בעולם
 להרע או להטיב וזלתו: תהבך, ואם דמה
 שיש שום כח וזלתו הרי הוא חס ושלום
 כשתי רשיונה, ורצך שיער האדם דבר
 זה בברור בלי שום ספק:

(כדי יע ט"ד לוח ט)

א"ל א"ל א"ל (כ' בור)
 פ"ב כ' ל"ב

ונראה כשהסם יתבך ברוך הוא, כשכרא
 העולם השפיע מטובו לנורות
 מושכים שפע לרמי בני אדם, ודרך השפע
 שלא להפסיק כלל, אלא כשהאדם נופל
 ממדרגתו, ואין לו בטחון בצורא ברוך הוא
 המשגיח האמימי הזן ומפרנס בריוח בלי
 הפסק כלל, אז עושה האדם ההוא נחשטמו
 ההיא אשר לא מטוהרה היא, פגס חלילה
 בעולמות העליונים, ומחישין כח פמליא של
 מעלה ר"ל, ואז נפסק השפע חלילה, ונרץ
 הסם יתבך ברוך הוא לנזום מחדש השפע,
 שמתך כמו ממחלת הצרעה. וזהו י"ד

כ"ג מלוא י"טו' תמוז ה'תקצ"א

הענין הוא בזה פך הוא, שהן אמת הוא
 ששמן השם: תהבך הטוב והמטיב
 התסיד והרחום בשלש עשרה מדותיו
 הרחמים עד אין סוף ותכלית, בודאי אין
 יוצאות לנו ישראל עם קרובו שום רעה
 חלילה, ואדרבה רק טובות וישועות

כי הוא: תהבך טוב ומטיב וחסיד ורחום
 כ"ג מדות הרחמים עד אין סוף ותכלית,
 וי"א שבוודאי זה היא טובה גדולה רק
 שצדו: אינה נגלית לו, אני בוכות
 האמונה שי"אמין ויבטח כל פך בהשם
 תהבך: תהפכו הצרופים כ"דועי, ויעשו
 ויתוהו צרופים הקורמים הטובים כמו
 שהיו קדם הקטרופים, ויתגלה הטובה
 לצדן כל. ואף גם זאת שאז בוכות
 האמונה והבשחון יותר ויותר: תתגלה
 הטובה ב"תך שאת, שאף מן הרעה
 בעצמו: תהנה טובה וגדולה מקמיחא
 כמו שאכתב לקמן:

אמנם אם האדם הלז לא יעמד בנפשו
 זה ולא ישים אמונתו ויבטחונו
 בהשם תהבך כ"ל, אזי מתמת זה שלא
 אמין בה' אזי יעמדו וישארו הצרופים
 חלילה כמו שירדו לתמא עקשו אחר
 הקטרופ, וזה הפסק דין למעלה, והבן:
 ונמצא ב"א אל האדם מעשה כו' חלילה
 הינו איזה מקרה רעה, אזי ישוב
 בתשובה ויתודה, וי"אמין שהשם: תהבך
 הוא אמת ותורתו הקדושה אמת, וכל מה
 שגלה לנו השם תהבך בתורתו הקדושה

ונתמות לנו כל ישראל עם קרובו, רק אם
 האדם זוכה אזי בא לו הטובה באתגליא,
 אמנם יש לפעמים שהאדם אינו זוכה
 חלילה מתמת מעשיו אשר אינו טהורים
 כל אחד לפי מדרגתו, אזי כשיוצא
 הטובה מלעלא לתמא להאדם הלז, אזי
 יש מקטרוגים המקטרוגים על האדם ואינם
 מניחים שגיע הטובה להאדם, אזי הפסק
 דין למעלה הוא פך, שלעת עתה יגיע
 הטובה זו אל האדם בצרופים אחרים:
 מלבשת ברעה חלילה כנודע:

ואם האדם הלז יעמד בנפשו זה,
 שיתחזק עצמו באמונה שלמה
 ותזקה באמת ש"ל מה דעבד רחמנא
 ודאי לטב עבד' (ברכות ט:), וי"אמין שאינו
 יוצא ממנו: תהבך שום רעה חס ושלום,

שהוא טוב ומטיב וחסיד ורחום בשלש
 עשרה מדות הרחמים עד אין סוף
 ותכלית, וממנו תהבך אינו יוצאים שום
 רעות חס ושלום, רק טובות וחסידים
 ורחמים לנו כל ישראל, הוא הכל אמת,
 ויבטח בבשחון חזק בהשם: תהבך באמת
 שבוודאי הוא טובה, הינו שבוודאי טובה
 יצאה מהשם: תהבך כי פ"ל מה דעבד
 רחמנא לטב עבד', רק מתמת המקטרוגים
 נתלבשה הטובה כ"ל כפי הפסק דין,
 אכל על פי האמת הוא טובה רק מתמת
 על אמונתו, אזי בוכות גדל האמונה
 והבשחון מקמיס הדין, ומהפך מדת הדין
 למדת הרחמים, ויזכה האדם הלז
 שיתהפכו לו הצרופים לטובה, ונתגלה לו
 טובה ישועה ונחמה גדולה רבה ועצומה
 בעגלא ובזמן קרוב כ"ל, אמנם מקלל הן
 אתה שומע כו':

ולכך הצדיקים יכולים לעשות טובה
 לאדם, כי מהפכין מדת הדין
 למדת הרחמים באמונתם כ"ל, והם
 רישא רעמא. וזהו אין ישראל אוכלין
 בעולם הזה אלא בשביל אמונה י,
 ושביל הינו דרך כ"דועי, והבן. וזהו צדיק

110. (הכ"ף) פ"ב ר"ב (3)

וְאֲנֹכִי הַסֵּתֵר אֶסְתִּיר אֶת פְּנֵי. וְהוּא
 לְכַאוֹרָה תְּמִימָה גְדוּלָה, אֵיךְ
 אֶפְשֶׁר שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִסְתִּיר פְּנֵי
 מִיִּשְׂרָאֵל חֲלִילָה, וְאֵיךְ יִהְיֶה לָהֶם חַיִּוֹת
 וְתִקְוָמָה, כִּי זֶה כָּל חַיִּוֹתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל עִם
 קְרוֹבוֹ שֶׁנִּקְרָאִים 'בְּנֵים לְמֹקוֹם' (אבות פ"ג
 מ"ה:). אֵךְ דְּהִנֵּה הַמֶּשֶׁל הוּא לְמִלְךְ
 שֶׁעָשָׂה כַּמָּה מַחֲצוֹת בְּאַחִיזוֹת עֵינַיִם לְפָנֵי
 הַיְכָלוֹ שְׁלֵא יוּכְלוּ לְכַנֵּס אֵלָיו, וְנִסְתַּתֵּר
 שָׁם וְעָשָׂה חוֹמוֹת וְאֵשׁ וְנִהְרֹת בְּאַחִיזוֹת
 עֵינַיִם הַכֹּל לְפָנֵי כְּבוֹדוֹ. וְהִנֵּה מִי שֶׁהִיָּה
 חֶכֶם, נִתֵּן לֵב לְדַבֵּר אֵיךְ אֶפְשֶׁר שֶׁאֲבִיו
 הִרְחִמָן לֹא יִתְרַצֶּה לְהֵרְאוֹת פְּנֵי לְבָבוֹ
 וְדִירָיו, אִין זֶה כִּי אִם אַחִיזוֹת עֵינַיִם וְהָאֵב
 רוּצָה לְנִסּוֹת אִם יִשְׁתַּדֵּל הַבֵּן לְבֹא אֵלָיו
 וּבְאַמַּת אִין שׁוֹם הַסֵּתֵרָה, וְהִנֵּה מִיֵּד
 כְּשֶׁמֶסֶר לְנַפְשׁוֹ לִילֵךְ בְּנִהָר נִסְתַּר אַחִיזוֹת
 עֵינַיִם וְעֵבֶר בּוֹ, וְכֵן בְּכָל הַמַּחֲצוֹת עַד
 שָׂבָא לְהִיכַל הַמֶּלֶךְ. וְיֵשׁ טַפֵּשׁ שִׁירָא
 לְהִתְחַיֵּל לְעֵבֶר הַמַּחֲצוֹת, וְיֵשׁ שְׁעוֹבֵר
 הַפִּיִם וְחוֹזֵר מִפְּנֵי הַחוֹמוֹת וּמִפְּנֵי הָאֵשׁ.
 וְהַמֶּשֶׁל יִדְוֶעַ:

אֵיִתָּא בְּשֵׁם הַבְּעַל שֵׁם טוֹב שֶׁהָאָדָם
 צָרִיךְ לְהֶאֱמִין שֶׁכָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת
 זְרוֹת וְהַתְּאוֹת רְעוֹת הוּא הַכֹּל מֵהַשֵּׁם
 יִתְבַּרֵּךְ בְּכָרִי לְנִסּוֹתוֹ, וְכִשְׁמֵאֲמִין בֶּן אִין
 הִרְעָה יְכוֹל לְשַׁלוֹט בּוֹשֵׁי:
 (כֵּס יִשְׂרָאֵל (רוֹחַ) אִתָּם לַעֲקֹב פֶּרִי וַיֵּגֶשׁ מִרְכָּב)

שְׂבִינְתֵי מֶשֶׁל מִן הַבְּעַל שֵׁם טוֹב
 זִדְדֵיהִי, כְּשָׂבָא לְאָדָם יִסּוּרִין
 יִחֲשֹׁב אֵב שֵׁיֵשׁ לוֹ בֵּן קָטָן וּמִשְׁנָה
 מִלְּבוּשָׁיו כְּדִי לְהַבְעִית אֶת בְּנוֹ וּמִשִּׁיל
 עֲלָיו פִּחַד, וּבְכִשְׁהַבֵּן יוֹדֵעַ וּמִבֵּין שֶׁהוּא

אֲבִיו וְקוֹרָא לוֹ אֲבִי, נִתְמַלֵּא רַחֲמָיו עָלָיו,
 וּמִקְשִׁיט מִלְּבוּשָׁיו הַנְּרִים וּמִרְאָה עֲצָמוֹ
 לְפָנָיו כֵּן וְנִתְבַּשֵּׁל הַצֶּעֶר. וְכֵן לְאָדָם כְּשָׂבָא
 לוֹ אִיזָה צֶעֶר חַס וְשְׁלוֹם, אִם מִבֵּין כְּדַעְתּוֹ
 שֶׁאִין בְּלַעְדּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וְהוּא הַמַּקְפִּידוֹ
 כְּצֶעֶר זֶה לְרְאוֹת אִם יִהְיֶה לוֹ דַּעַת לְקִרָא
 אֵל ה', אִזְ נִתְבַּשֵּׁל הַצֶּעֶר, אֲבָל כְּשֶׁאִין לוֹ
 דַּעַת שֶׁהַכֹּל הוּא מֵאִתּוֹ יִתְבַּרֵּךְ, וּמִקְבָּשׁ
 כְּפוֹאָה וּפְעֻלוֹת גְּשֵׁמִיוֹת לְהַנְצִיל מִצֶּעֶר זֶה,
 אִזְ חַס וְשְׁלוֹם נִשְׁאָר כְּצֶעֶר:

(אֹרֶחַ לְחַיִּים פֶּרִי הַלּוּטוֹ דִּיֵּי מִי כִּי עַס)

וְהִנֵּה מִי שֶׁמוֹסֵר נַפְשׁוֹ וְעוֹבֵר בְּכָל
 הַמַּחֲצוֹת וְדוֹחֵק עֲצָמוֹ עַד שָׂבָא
 אֶל הַמֶּלֶךְ, אִזְ יָבֵא לְמַעְלָה יוֹתֵר גְּדוּל
 מִקֶּדֶם. וְזוֹהוּ 'אֲנֹכִי אֲרֹר עַמְךְ' (בראשית מו,
 ד'). הִיגֵנו כְּשֶׁתַּתֵּן לֵב וְחִבִּין שֶׁאֶפְלוֹ
 בְּיָרִידָה יֵשׁ גַּם בֶּן 'אֲנֹכִי', הִיגֵנו הַהִסְתַּרָה
 שֶׁנִּסְתַּתֵּר עֲצָמֵי מִמֶּךָ הִיא גַּם בֶּן לְטוֹכְתָךְ,
 אִזְ 'אֲנֹכִי אֶעֱלֶךְ גַּם עֲלֶיךָ', הִיגֵנו שֶׁתִּזְכָּה
 לְמַעְלָה יִתְרָה וְזוֹהוּ 'גַּם עֲלֶיךָ', וְהִכֵּן. וְזוֹהוּ
 'יְהִי הַהֲלֵךְ עִמָּךְ' (דברים לא, ו') תְּמִיד הֵן
 בְּיָרִידָה וְהֵן בְּעֲלִיָה, אִזְ 'לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא
 יַעֲזוֹבֶךָ' וְסִרְגוּמֵנו 'לֹא יִשְׁבַּקְנֶךָ וְלֹא
 יִרְחַקְנֶךָ', הִיגֵנו אֶפְלוֹ כְּשֶׁנִּסְתַּתֵּר לְקַעֲמִים
 מִכָּל מְקוֹם לֹא לְהִרְחִיק מִמֶּךָ הוּא בְּגַל,
 וְהוּא שְׁמִרְמוֹ כְּאִין 'אֲנֹכִי הַסֵּתֵר' הִיגֵנו
 כְּשֶׁתַּתֵּן לֵב לְהִבִּין שֶׁ'אֲנֹכִי הוּא בְּהִסְתַּרָה:
 (גִּלְגַּל מִמְנֵה אִתְּרִים פֶּרִי וַיֵּלֶן דִּיֵּי וְאִתִּי יִתְמִי)